

La început Dumnezeu a creat

Geneza 1.1: La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul.

Ar putea exista un început mai potrivit, mai demn pentru Cuvântul lui Dumnezeu decât acesta? Dacă omul ar fi fost scriitorul, cu siguranță ar fi făcut cea mai impresionantă introducere posibilă la ceea ce urma să comunice și, mai presus de toate, ar fi încercat să le spună cititorilor săi cine și ce este Dumnezeu.

Nu așa face Duhul Sfânt, care l-a „inspirat” pe Moise și, după el, pe ceilalți scriitori, cărora le-a „inspirat” ceea ce trebuiau să vestească sau să scrie, „nu în cuvinte învățate prin înțelepciunea omenească, ci în cele învățate prin Duhul” (1 Corinteni 2.13). Modul Său de a vorbi, maniera Sa este cu totul diferită de cea a oamenilor, este direct divină. Aici ne confruntăm imediat cu dezvăluirea unui fapt pe care nicio ființă umană nu îl știa dinainte și nici nu l-ar fi putut învăța vreodată, dacă nu ar fi fost revelat în acest mod. Omul poate trage concluzii și își poate forma opinii din ceea ce vede, aude, investighează etc., și a făcut întotdeauna aceasta în modul cel mai amplu în ceea ce privește originea tuturor lucrurilor; dar nu poate comunica certitudinea, incontestabilitatea necondiționată despre ele, din simplul motiv că nu era încă acolo când aceste lucruri au apărut. „Adevărul” ne-ar fi rămas necunoscut pentru totdeauna dacă nu l-ar fi plăcut lui Dumnezeu să ni-l dezvăluie.

„La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul”. Iată, cititorul meu, adevărul simplu, dar atât de mare al creației. „Prin credință pricepem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că cele văzute n-au fost făcute din cele care se arată - adică din lucrurile care pot fi percepute de simțuri” (Evrei 11.3). Dumnezeu *a creat* - similar cu ceea ce citim în Noul Testament cu privire la lucrarea de răscumpărare: „Dumnezeu *a trimis*” (Galateni 4.4). Creația și răscumpărarea mărturisesc gloria Sa, deși în moduri foarte diferite. Dacă cea de-a doua dezvăluie gloria harului Său, prima arată măreția minunată a puterii și înțelepciunii Sale. După cum s-a indicat deja, și *limbajul* în care adevărul lui Dumnezeu, Singurul care cunoștea adevărul, a comunicat omului adevărul este copleșitor. Numai El îl putea comunica și, într-adevăr, a făcut-o cu o simplitate și o măreție demne de El.

„La început, Dumnezeu *a creat*”. Nu a existat nicio „substanță primordială”, cum se spune, nu au existat lucruri care să fi fost alături de Dumnezeu, pe care El să le fi folosit ca bază a lucrării Sale sau ca obiect al designului Său. El a spus: „Să fie!”, și *a fost*, „El a poruncit, și aceea *a luat ființă*” (Psalmul 33.9). Astfel, avem o bază divină pentru modul în care lucrurile sunt cu adevărat o comunicare divină a faptelor, care este de cea mai mare importanță și de cel mai profund interes pentru credință și care face o impresie atât de profundă asupra cititorului tocmai datorită naturii sale neînfrumusețate, neconstrânse, fără forțare. Faptul măreț este relatat ca și cum ar fi un eveniment cotidian.

Și al doilea verset relatează în câteva cuvinte un al doilea fapt care, deși are o semnificație direct opusă, nu este cu nimic mai puțin important pentru noi decât primul: „Și pământul era fără formă și gol; și întuneric era peste suprafața adâncului”. Așa l-a creat Dumnezeu, El, Dumnezeul ordinii, Dumnezeul care este lumină? A ieșit din mâna Sa creatoare ca un haos, ca o dezordine pustie întinsă în întuneric? Imposibil! Nu există așa ceva în căile Dumnezeului nostru. Versetul vrea doar să ne spună cum arăta pământul atunci când Dumnezeu a început să-l remodeleze pentru om, să

facă din el locuința Sa și scena propriilor Sale căi cu copiii oamenilor, până la apariția Fiului Său Preaiubit. Când El l-a creat, era, ca tot ceea ce vine din mâna Sa, desăvârșit, glorios și frumos.

Dar cum a devenit astfel? Și care a fost cauza schimbării sale? Cât timp a durat starea de haos? Nu știm, și nici nu trebuie să știm, altfel Dumnezeu ne-ar fi spus. Un singur lucru este sigur, că între versetele 1 și 2 există, trebuie să existe, un gol de o dimensiune necunoscută. La *început* Dumnezeu a creat. Nu știm *când* a fost acest început al tuturor lucrurilor. Spațiul intermediar poate să fi durat mii, zeci sau sute de mii de ani din actualul nostru an pământesc. Dumnezeu este Dumnezeul etern. Înaintea Lui, o mie de ani sunt ca o zi. Atunci când geologii susțin, pe baza cercetărilor lor, că pământul trebuie să fie *mult mai* vechi de 6000 de ani, ei nu fac decât să confirme adevărul Bibliei. Desăvârșirea Scripturii este incontestabilă, Cuvântul lui Dumnezeu este etern.

Așadar, primul verset ne relatează despre crearea tuturor lucrurilor, a cerului și a pământului; al doilea verset descrie starea îngrozitoare, în care a căzut pământul dintr-o cauză necunoscută nouă. Care a fost scopul primului pământ? A servit ca locuință pentru îngeri, despre a căror creație Cuvântul, de asemenea, nu ne spune nimic, așa cum presupun unii? Din nou trebuie să răspundem: Nu știm. Nu l-a plăcut lui Dumnezeu să ne spună despre asta. Nici nu este felul Lui de a răspunde la întrebările curiozității. Vom afla într-o zi „când va veni ceea ce este desăvârșit”? Probabil că da. Dacă este pentru glorificarea lui Dumnezeu și pentru bucuria noastră mai mare, probabil. Așadar, să fim răbdători până atunci și să ne minunăm astăzi de măreția glorioasă a Dumnezeului nostru și de acuratețea Cuvântului Său.

„Și Duhul lui Dumnezeu plutea peste suprafața apelor”. Și acest cuvânt pare să confirme ceea ce s-a spus până acum. În primul verset, care nu are nimic de-a face cu omul, Duhul lui Dumnezeu nu este menționat, dar când omul urmează să fie introdus, Duhul lui Dumnezeu devine și el activ, așa cum se întâmplă întotdeauna când lucrarea lui Dumnezeu pentru om sau cu omul intră în discuție. De îndată ce acest pământ urmează să fie pregătit pentru Adam și descendenții săi, a treia persoană a Divinității apare ca putere care lucrează direct în el.

Evangelia după Ioan, care ne pune în fața ochilor Persoana Fiului lui Dumnezeu, începe cu același cuvânt ca și Geneza: „La început”, doar cu diferența că Ioan ne duce apoi imediat *înainte* de începutul tuturor lucrurilor, la eternitate. El nu vorbește despre *ceea ce a creat* Dumnezeu la început, ci spune: „La început **era** Cuvântul”. „Cuvântul”, prin care „toate au luat ființă”, trebuia neapărat să existe dinainte, iar El *era* acolo, *era la* Dumnezeu și *era Dumnezeu* din eternitate.

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „*Im Anfang schuf Gott*”